

SUPER CHARLIE

MATERIAŁY EDUKACYJNE DO FILMU

Kadr z filmu „Super Charlie”, reż. Jon Holmberg | Szwecja 2025 | dystrybucja Best Film

„SUPER CHARLIE”. DOROSNAĆ DO MŁODSZEGO BRATA

Wielu bohaterów literackich i filmowych przekonało się, że w imię największych uczuć ponosi się też największe koszty. W "The Art of Loving" Erich Fromm przekonywał, że miłość jest najtrudniejszym i najważniejszym wyzwaniem, jakie możemy podjąć i choć wielu jego czytelników odnosi tę myśl do dziedziny miłości romantycznej, z pewnością można rozważyć ją także w szerszym kontekście. Bo, jak dowiedzieć się z filmu „Super Charlie”, doskonale opisuje również relacje w rodzeństwie.

Willy czeka na młodszego brata z nadzieją. Wyobraża sobie wspólne chwile, tworzy scenariusze, w których okaże się dla bezradnego malucha autorytetem i przewodnikiem po świecie. Nie wie jeszcze, że chłopczyk, który wkrótce pojawi się na świecie, okaże się niebywale wprost samodzielny, a wręcz jakby... samowystarczalny? „Niewinny bobas” czy „bezradne maleństwo” będą ostatnimi frazami, które przyjdą Wam na myśl, gdy poznacie Charliego. Ten bohater, dzięki nadzwyczajnej ingerencji kosmosu, nie tylko od razu potrafi mówić i chodzić – umie też latać i dysponuje nieprawdopodobną siłą!

Co zrobi Willy, kiedy okaże się, że umiejętności Charliego przewyższają jego własne? Czy poradzi sobie z nieuniknionym w tej sytuacji kryzysem i wątplieniem we własne siły?

„Super Charlie” to historia opowiedziana językiem dzieci – dynamiczna, pełna humoru i fantazji – która jednocześnie dotyka bardzo realnych problemów: lęku przed odrzuceniem, potrzeby akceptacji i próby odnalezienia własnych mocy w wyjątkowo niesprzyjających warunkach. Animacja będzie pretekstem do wielu ważnych rozmów w klasie.

Relacja w rodzeństwie – droga od zazdrości do bliskości.

Film w nieco przerysowany sposób, ale tym wyraźniej, ukazuje postawy i uczucia starszego dziecka wobec młodszego. Opisując ich ambiwalencję, jednocześnie pozwala zrozumieć i oswoić trudne emocje. Willy, choć jest ciekaw brata, początkowo z nim rywalizuje.

Czasami staje w jego obronie, a czasem jest gotów go skrzywdzić. Droga do akceptacji malucha okazuje się długa i wyboista. Braterska więź nie pojawia się od razu – rodzi się z przycód, rozmów i konfliktów, a także... wspólnych misji ratunkowych.

Supermoce jako metafora emocji

Supermoce Charliego można odczytać jako przenosinię – obrazują perspektywę Willy'ego, dla którego młodszy brat jest rywalem. „Wszyscy go kochają!”, „On wszystko może!” – w kontekście filmu te, wypowiediane przez starsze rodzeństwo, żale i skargi nabierają ciężaru dosłowności. Niezwykłe moce to wyolbrzymienie, które uświadamia zwłaszcza rodzicom i innym dorosłym, jak silne emocje może wywołać u starszego dziecka pojawienie się nowego członka rodziny.

Nieidealna rodzina

Oparciem dla każdego dziecka w kryzysie powinni być rodzice. Mama i tata z „Super Charliego”, choć niewątpliwie zabawni i sympatyczni (warto dodać: pełno-

krwiści, jak rzadko w podobnych animacjach), dalecy są jednak od ideału. Nieuważni na potrzeby Willy'ego, zmęczeni i skupieni przede wszystkim na własnych sprawach, raczej dokładają starszemu synowi problemów, niż pomagają mu rozwiązać te, z którymi już się zmagają. Taki portret rodziny z jednej strony budzi w widzu sprzeciw, a z drugiej może być bardziej przekonujący niż rozmaite wyidealizowane obrazy, do których przyzwyczało nas dydaktyzujące kino dla najmłodszych. Problemy w relacjach z bliskimi nie oznaczają przecież braku miłości, ale to, że bycie razem jest trudne, wymaga dialogu i empatii, a często także gotowości do poświęceń. W „Super Charlie” cała rodzina zmienia się i dorasta do swoich zadań. Każdy ma tu prawo do błędu – i szansę poprawy.

Kadr z filmu „Super Charlie”, reż. Jon Holmberg | Szwecja 2025 | dystrybucja Best Film

Czym jest prawdziwe bohaterstwo?

Film pokazuje, że same supermoce nie czynią jeszcze z nikogo bohatera. Heroizm wymaga tego, by wbrew wszelkim przeciwnościom dostrzec ludzi, którzy potrzebują wsparcia i znaleźć w sobie odwagę, by stanąć po ich stronie. Liczą się nie siła i efektywne zdolności, lecz wrażliwość, umiejętność współdziałania i gotowość do pomocy. To ważna lekcja – zarówno dla młodszych, jak i starszych widzów – bohaterem staje się ten, kto kieruje się empatią i odpowiedzialnością, a nie potrzebą bycia w centrum uwagi.

Odnaleźć swoją siłę

Willy – początkowo odrażony, niezrozumiany i zagubiony – uczy się, że nie trzeba być „super” w oczach innych, by być kimś ważnym. Animacja przekonuje, że każdy ma w sobie coś wyjątkowego, nawet jeśli nie widać tego na pierwszy rzut oka.

„Super Charlie” to film, który warto obejrzeć w klasie. Mówi o miłości, która bywa trudna. O relacjach, które wymagają wysiłku. I o tym, że wyczynem większym niż pokonanie superzłoczyńcy jest czasem zrozumienie drugiego człowieka.

Kadry z filmu „Super Charlie”, reż. Jon Holmberg | Szwecja 2025 | dystrybucja Best Film

O AUTORCE:

Agata Szulc-Woźniak – literaturoznawczyni, nauczycielka, edukatorka filmowa. W 2022 r. obroniła z wyróżnieniem doktorat na poznańskiej polonistyce, nagrodzony I miejscem w Konkursie im. Inki Brodzkiej-Wald. Publikowała m. in. w „Ruchu Literackim” i „Kontekstach Kultury”.

WSZYSTKIE KOLORY RODZINY

SCENARIUSZ WARSZTATÓW PSYCHOEDUKACYJNYCH

Grupa wiekowa: uczniowie klas 1-3

Autorka: Eliza Wessel

Czas trwania: trzy godziny lekcyjne

Wprowadzenie:

Temat rodziny często budzi wiele emocji. Warto mieć na uwadze, że dla wielu dzieci może być to obszar trudnych doświadczeń i zaaranżować przestrzeń edukacyjną tak, by zmaksymalizować komfort dzieci biorących udział w lekcji. Kluczowe będą tutaj dwa aspekty:

1. Stworzenie atmosfery bezpieczeństwa, w której dzieci nie czują presji do opowiadania o rodzinie, a mogą podzielić się swoimi uwagami tylko w takim zakresie, w jakim mają na to ochotę.

2. Zadbanie o inkluzywność – nie każda rodzina musi składać się z dziecka/dzieci, mamy, taty, babci, dziadka etc., więc w ćwiczeniach warto operować ogólnymi kategoriami (np. „rodzic” zamiast „mama/tata”).

Kadr z filmu „Super Charlie”, reż. Jon Holmberg | Szwecja 2025 | dystrybucja Best Film

Warto wiedzieć:

Według danych GUS z 2024 r.:

- ★ Ok 1815 dzieci między 7 a 9 rokiem życia wychowuje się w pieczy instytucjonalnej.
- ★ Dzieci w wieku 7-13 lat stanowią najliczniejszą grupę dzieci wychowujących się w rodzinach zastępczych i rodzinnych domach dziecka. Grupa ta liczy 20,8 tys. dzieci.

Według danych GUS z 2021 r.:

- ★ Ok 2294 rodziców samodzielnie wychowuje dzieci.

Według raportu Fundacji Tęczowe Rodziny:

- ★ Od 50 do 100 tysięcy dzieci wychowuje się w rodzinach tęczyowych, tj, takich, w których co najmniej jeden rodzic jest osobą nieheteronormatywną.

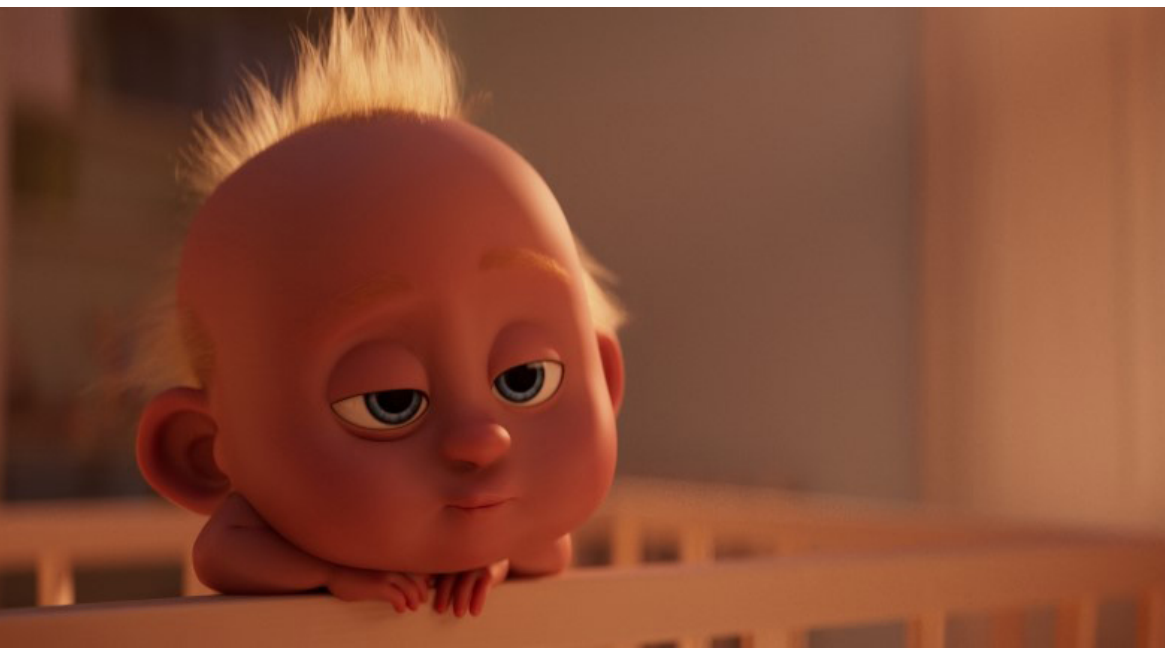
Warto postawić na ukazanie rodziny jako zestawu elementów, które wzajemnie się uzupełniają, ale też różnią się pod kątem wyglądu, cech osobowości, zachowania, przywilejów, obowiązków itp.

Podczas omawiania ról rodzinnych nie warto utrwalać tradycyjnego podziału zadań, w którym np. zadaniem mamy jest opieka nad domem, a taty zarabianie pieniędzy, ponieważ w wielu polskich rodzinach takie modele już nie funkcjonują. W dyskusji można operować innymi kategoriami.

Wskazówka techniczna do zajęć:

Dzieci zazwyczaj uwielbiają opowiadać o swojej rodzinie, dlatego czasem lepiej ograniczyć dyskusję do pytań zamkniętych np. w formie głosowania, aby utrzymać zaangażowanie, a jednocześnie uniknąć przedłużania czasu na ćwiczenie.

Kadr z filmu „Super Charlie”, reż. Jon Holmberg | Szwecja 2025 | dystrybucja Best Film

1. RODZINA - KTO I PO CO JĄ TWORZY?

Metody pracy:

- ★ burza mózgów;
- ★ rozmowa kierowana;
- ★ elementy dramy;
- ★ prace plastyczne.

Pomoce dydaktyczne:

- ★ duża kartka papieru;
- ★ pisaki lub markery;
- ★ przybory do rysowania;
- ★ klej lub taśma klejąca;
- ★ załącznik nr 1: ramki do rysowania portretów członków rodziny.

Cele zajęć:

- ★ poszerzanie świadomości na temat funkcji rodziny;
- ★ utrwalanie nazw członków/członkiń rodziny;
- ★ poszerzanie świadomości na temat różnych ról w rodzinie;
- ★ kształtowanie pozytywnego obrazu własnej rodziny;
- ★ rozwijanie umiejętności opowiadania o własnej rodzinie;
- ★ wzmacnianie postawy wdzięczności.

Przebieg zajęć (instrukcje dla osoby prowadzącej):

Czas pracy: 10 min

1. Przywitaj się z dziećmi i spytaj, czy pamiętają, co działo się w filmie „Super Charlie”. Wspólnie przypomnijcie pokrótce najważniejsze postaci i wątki.

Następnie przedstaw temat zajęć – Rodzina.

Poproś o przypomnienie, kto wchodził w skład rodziny głównego bohatera – Willy’ego (brat Charlie, mama, tata).

Opowiedz o tym, że rodzina może się składać z różnych osób, których może być wiele, kilkoro lub może być to nawet para osób.

Zapytaj dzieci, jakie znają określenia na różnych członków rodziny (mama, tata, ciocia, wujek, babcia, dziadek, ciocia, wujek, kuzynka, kuzyn, brat, siostra, itp.).

Odpowiedzi zapisuj na dużej kartce, z której po kolejnych ćwiczeniach powstanie plakat do powieszenia w klasie.

Czas pracy: 20 min

2. Zaprosz dzieci do tego, by wyobraziły sobie, że realizują tajną misję niczym Willy i Charlie.

Misja polega na zebraniu opisów jak najróżniejszych członków i członkiń rodzin.

Poproś dzieci, aby pomyślały o tym, kto wchodzi w skład ich rodziny i wybrały jedną osobę (nie mogą wybrać siebie), która będzie reprezentować rodzinę w tajnej misji.

Dzieci rysują w ramce (załącznik nr 1) portret tej osoby.

Następnie po kolei podchodzą dokleić portret swojej/-ego reprezentantki/-a do kartki - plakatu i krótko przedstawiają wybraną osobę oraz jej supermoce (można dopisać supermoce pod portretem).

Czas pracy: 10 min

3. Zapytaj dzieci, po co, ich zdaniem, jest nam potrzebna rodzina (by dzielić się tym, co się ma, by się pocieszać, by spędzać razem miło czas, by rozmawiać o trudnych sprawach itp.).

Zapisuj odpowiedzi na kartce – plakacie.

Czas pracy: 5 min

4. Na zakończenie zaproponuj rundkę podsumowującą, w której każdy dzieli się tym, za co najbardziej lubi swoją rodzinę.

2. MOJE MIEJSCE W RODZINIE

Metody pracy:

- ★ burza mózgów;
- ★ rozmowa kierowana;
- ★ gra dydaktyczna;
- ★ elementy autoprezentacji;
- ★ praca plastyczna.

Pomoce dydaktyczne:

- ★ kartki papieru (A4);
- ★ przybory do pisania i rysowania (ołówki, kredki, pisaki);
- ★ nożyczki i klej;
- ★ załącznik nr 2: hasła do kalamburów;
- ★ załącznik nr 3: wydrukowane hasła ról i zadań.

Cele zajęć:

- ★ poszerzanie świadomości na temat funkcji rodziny;
- ★ poszerzanie świadomości na temat różnych ról w rodzinie;
- ★ kształtowanie pozytywnego obrazu siebie jako wartościowej części rodziny;
- ★ rozwijanie umiejętności opowiadania o własnej rodzinie;
- ★ kształtowanie postawy współpracy.

Przebieg zajęć (instrukcje dla osoby prowadzącej):

Czas 10 min

1. Przywitaj się z dziećmi i zapytaj, co zapamiętały z ostatnich zajęć, a następnie przejdź do tematu – Moje miejsce w rodzinie.

Wyjaśnij dzieciom, że w rodzinie każdy pełni ważną rolę i ma swoje przywileje i obowiązki. Wspólnie przypomnijcie, jakie obowiązki miał Willy w swojej rodzinie, kiedy urodził się jego brat (samodzielne przygotowywanie się do spania, opieka nad młodszym bratem itp.).

Czas 15 min

2. Przeprowadźcie kalambury: chętne dzieci pokazują bez użycia słów wylosowany obowiązek domowy (załącznik nr 2), pozostałe dzieci próbują odgadnąć hasło, a kiedy się uda, mówią, do kogo należy ten obowiązek w ich rodzinie. Kolejną rundę pokazuje dziecko, które odgadło lub inne chętne.

Czas 20 min

3. Przypomnij dzieciom, że Willy w pewnym momencie zadał sobie pytanie „To jakie jest moje zadanie w tym wszystkim?” i powiedz, że teraz każdy sam spróbuje sobie odpowiedzieć na takie pytanie.

Rozdaj dzieciom kartki, wydrukowane hasła z załącznika nr 3, coś do pisania, nożyczki i kleje.

Poproś dzieci, by na środku kartki narysowały siebie, pod spodem przykleiły wszystkie role, które odgrywają w swoich rodzinach, a dookoła zadania, które do nich należą. Na koniec niech każdy krótko opowie o swoich zadaniach w rodzinie.

3. RODZEŃSTWO - OCZEKIWANIA VS RZECZYWISTOŚĆ

Metody pracy:

- ★ burza mózgów;
- ★ praca z osią czasu;
- ★ zabawa z rekwizytem;
- ★ zabawa ruchowa;
- ★ quiz edukacyjny;
- ★ praca w grupach.

Pomoce dydaktyczne:

- ★ duża kartka papieru (do stworzenia osi czasu);
- ★ przybory do pisania i rysowania (kredki, ołówki, flamastry);
- ★ kartki papieru (po jednej dla każdej grupy);
- ★ załącznik nr 4: pytania do quizu;
- ★ opcjonalnie: rekwizyty do głosowania (np. kolorowe kartki, przedmioty).

Cele zajęć:

- ★ poszerzanie świadomości na temat funkcji rodziny;
- ★ kształtowanie pozytywnego obrazu własnego rodzeństwa;
- ★ budowanie repertuaru zabaw z rodzeństwem;
- ★ rozwijanie umiejętności opowiadania o własnej rodzinie;
- ★ wzmacnianie postawy empatycznej i opiekuńczej.

Przebieg zajęć (instrukcje dla osoby prowadzącej):

Przedstaw temat zajęć – Rodzeństwo

Czas 10 min

1. Przywitaj się z dziećmi i spytaj, czy pamiętają, co czuł Willy do swojego brata Charliego.

Zapiszcie uczucia bohatera na osi czasu:

a) Przed narodzinami, w oczekiwaniu na brata;

(ekscytacja, niecierpliwość, radość, wiele pomysłów na to, co będą robić razem)

b) krótko po urodzeniu, podczas pierwszych dni w domu;

(złość, smutek, tęsknota za tym, jak rodzice mieli czas na rozmowę)

c) Po wspólnych przygodach.

(wdzięczność, podziw, chęć współpracy i bycia wzorem do naśladowania)

Spytaj, kto z dzieci ma rodzeństwo oraz kto chciałby je mieć.

Dzieci mogą odpowiedzieć przez podniesienie dłoni lub wybranego rekwizytu.

Te dzieci, które mają rodzeństwo, mogą na sygnał wykrzyknąć imię swojego rodzeństwa.

*Tutaj uwaga na osoby neuro różnorodne – warto ostrzec je o hałasie i poprosić o zasłonięcie uszu, jeśli ktoś jest wrażliwy na hałas.

Czas 10 min

2. Wyjaśnij dzieciom, że czasem w rodzinie zdarzają się nieporozumienia i jest to zupełnie normalna sprawa, a najlepszym sposobem na rozwiązanie sporów jest spokojna rozmowa. Przeprowadź quiz, w którym dzieci mają za zadanie wskazać prawidłowe zachowanie w sytuacji konfliktu z rodzeństwem (załącznik nr 4).

Czas 20 min

3. Podziel dzieci na grupy. Każda grupa ma za zadanie wypisać lub narysować pomysły na wspólne spędzanie czasu z:

a) Grupa A: młodszym rodzeństwem, które jeszcze nie mówi;

b) Grupa B: rodzeństwem lub kuzynostwem w podobnym wieku;

c) Grupa C: starszym rodzeństwem, które też jest w szkole podstawowej;

d) Grupa D: dużo starszym rodzeństwem (liceum i dorosłe).

Na koniec każda grupa dzieli się swoimi pomysłami. Reszta dzieci może uzupełnić wypowiedź, jeśli ma inne pomysły.

Czas 5 min

4. Na koniec zaproponuj rundkę, podczas której każdy może się podzielić tym, co najbardziej lubi robić ze swoim rodzeństwem lub tym, co chciałby robić ze swoim rodzeństwem, gdyby je miał.

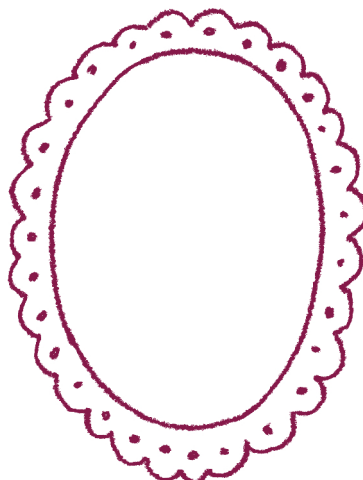
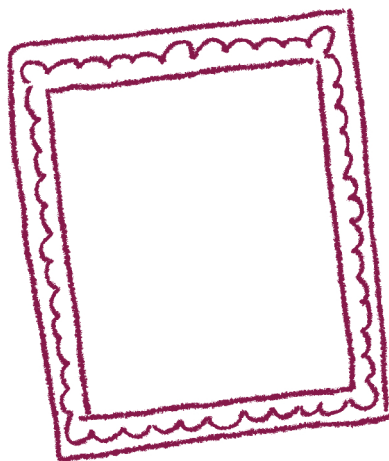
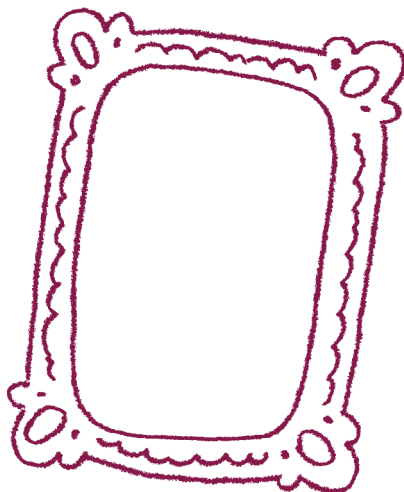
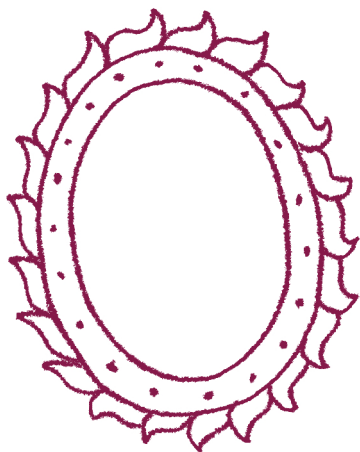

O AUTORCE:

Eliza Wessel – kognitywistka i psycholożka edukacyjna; doświadczona trenerka zajęć rozwijających kompetencje społeczno-emocjonalne dla dzieci i młodzieży; autorka warsztatów psychoedukacyjnych dla dzieci i rodziców oraz szkoleń z zakresu dydaktyki dla kadry edukacyjnej; naukowo zainteresowana psychologią języka i komunikacji.

ZAŁĄCZNIK NR 1:

Ramki do portretów:

ZAŁĄCZNIK NR 2:

Hasła do kalamburów:

ODKURZANIE

KARMIENIE NIEMOWLAKA

PRZYRZĄDZANIE POŚIŁKÓW

CZYTANIE NA DOBRANOC

MAJSTERKOWANIE/ REMONT

ROBIENIE ZAKUPÓW

WYCHODZENIE Z PSEM NA SPACER

PRASOWANIE

OPIEKA NAD ROŚLINAMI

WIESZANIE PRANIA

ZAŁĄCZNIK NR 3:

Hasła do ćwiczenia „Moje role i zadania w rodzinie?”:

SYN/CÓRKA

BRAT/SIOSTRA

WNUCZEK/WNUCZKA

PRAWNUCZEK/PRAWNUCZKA

KUZYN/KUZYNKA

BRATANEK/BRATANICA

SIOSTRZENIEC/SIOSTRZENICA

SPRZĄTANIE SWOJEGO POKOJU

POMOC W SPRZĄTANIU DOMU

POMOC W PRZYGOTOWYWANIU JEDZENIA

OPIEKA NAD ZWIERZĘCIEM

ZABAWA

POMOC W NAKRYWANIU DO STOŁU

OZDABIANIE DOMU

PODLEWANIE ROŚLIN

POMOC W ROBIENIU PRANIA

(TWÓJ POMYSŁ)

ZAŁĄCZNIK NR 4:

Pytania do quizu:

1. Twoja małutka siostra zabiera Ci klocek, którego potrzebujesz do ukończenia swojej budowli. Co robisz?

- Wrywam jej klocek, mówiąc „Ej, oddawaj!”.
- Mówię „Hej, potrzebuję tego klocka do skończenia budowli” i delikatnie zabieram klocek z jej ręki.
- Zaczynam tupać ze złości, że siostra mi przeszkadza i wołam rodziców, by ją zabrali.

2. Twoja siostra bez pytania pożyczyła Twoje pisaki i ich nie pozakreślała, więc wszystkie wyschły i nie nadają się już do użycia. Co robisz?

- Wrzeszczę z wściekłości, bo teraz nie mam czym rysować, a siostrze oznajmiam, że odkupuje mi pisaki.
- Zbieram jej kredki i łamię, by zobaczyła, jak niefajne jest to uczucie.
- Idę do niej i mówię, że postąpiła nie w porządku oraz próbuję uzyskać jakieś wynagrodzenie za stratę pisaków.

3. Bardzo chcesz posłuchać głośnej muzyki, a Twojej siostrze przeszkadza to w nauce. Co robisz?

- Szukam kompromisu – może jedno z nas nałoży słuchawkę?
- Mówię jej, że mnie to nie obchodzi, bo bardzo chcę teraz słuchać muzyki, a ona może się pouczyć później.
- Wyłączam muzykę, obrażam się na siostrę i wychodzę bez słowa.

4. Twój brat kupił sobie kostium postaci z Waszej ulubionej bajki. Prosisz, by Ci go pożyczył, bo chcesz w nim pójść na urodziny Twojego kumpla. Brat odmawia, bo obawia się, że kostium się zniszczy, a wydał na niego całe ubierane pieniądze. Co robisz?

- Kiedy brata nie ma, po kryjomu zabieram kostium z jego szafy i ubieram go na urodziny mimo, że mi nie pozwolił.
- Próbuję wynegocjować z bratem kompromis, zapewniam go, że będę uważać i założyć strój tylko na początkową część imprezy.
- Idę naskarżyć rodzicom i poprosić ich, by zmusili mojego brata do pożyczenia kostiumu.

5. Twój brat boi się ciemności i kiedy idziecie spać, prosi Cię o zostawienie włączonej lampki. Co robisz?

- Zaczynam się z niego naśmiewać, że jest dzidziusiem, który boi się ciemności i wyłącza lampkę.
- Próbuję go uspokoić, mówiąc, że nie jest sam, przytulam na dobranoc i zostawiam włączoną lampkę.
- Zostawiam włączoną lampkę, ale głośno narzekam na zapalone światło i mówię, że nie wiem, jak można się bać ciemności.

KĄŻDY MOŻE BYĆ SUPERBOHATEREM – O SILE, KTÓRA NIE POTRZEBUJE PELERYNY

SCENARIUSZ WARSZTATÓW PSYCHOEDUKACYJNYCH

Grupa wiekowa: uczniowie klas 1-3

Autorka: Klaudia Maciejczyk

Czas trwania: godzina lekcyjna

Metody pracy:

- ★ burza mózgów;
- ★ rozmowa kierowana;
- ★ techniki plastyczne;
- ★ wypowiedzi w kręgu.

Pomoce dydaktyczne:

- ★ tablica lub flipchart;
- ★ karty pracy (załączniki nr 1 i 2);
- ★ kredki, mazaki, długopisy.

Cele zajęć:

- ★ budowanie pozytywnego obrazu siebie;
- ★ uświadamianie sobie swoich mocnych stron;
- ★ pokazanie, że codzienność też jest bohaterska;
- ★ poznawanie siebie i innych;
- ★ docenianie i akceptacja w grupie.

Kadr z filmu „Super Charlie”, reż. Jon Holmberg | Szwecja 2025 | dystrybucja Best Film

Przebieg zajęć (instrukcje dla osoby prowadzącej):

Czas pracy: 5 min

1. W nawiązaniu do fabuły filmu prowadzący/-ca zadaje pytania (odpowiedzi i skojarzenia może zapisać na tablicy lub flipcharcie):

Kto to jest superbohater? (burza mózgów)

Czy tylko dorośli mogą pomagać?

- ★ Czy dzieci też mogą mieć supermoce?
- ★ Czy trzeba mieć supermoce, żeby zrobić coś dobrego?
- ★ Czym są mocne strony? (Prowadzący/-ca wspólnie z uczniami definiuje pojęcie mocnych stron, np. „To cechy, umiejętności lub talenty, które pozwalają nam robić coś dobrze i czuć się z tym dobrze”.

Czas pracy: 20 min

2. Potrafię, jestem, mam... – bo każdy z nas jest bohaterem

Uczniowie otrzymują kartkę (załącznik nr 1).

Prowadzący/-ca podaje polecenie:

„Wyobraź sobie, że właśnie tworzysz swój plecak, w który możesz zapakować swoje supermoce. Co do niego zapakujesz? Narysuj lub zapisz to co potrafisz..., jaki jesteś..., co masz... – zapakuj swoje talenty, mocne strony, umiejętności, które każdy z Was ma w jakiejś dziedzinie”.

Prowadzący/-ca zachęca do kreatywności i samodzielnego myślenia.

W przypadku trudności może zadać pytania wspomagające (np. „Co lubisz robić?”, „Co przychodzi ci łatwo?”, „Z czego jesteś dumny?”, „Co sprawia, że jesteś wyjątkowy?”).

O AUTORCE:

Klaudia Maciejczyk – psycholog, trener kompetencji psychospołecznych, praktyk psychologii edukacji, pedagog. Wspiera w rozwoju dzieci, młodzież i młodych dorosłych poprzez psychoedukację, pracę indywidualną i warsztaty grupowe.

Siadając w kręgu, prowadzący/-ca prosi, by dzieci podały przykłady, kończąc zdanie:

„Potrafię...” – każdy wypowiada się. W kolejnej rundzie dzieci kończą zdanie: „Jestem...”, a w następnej: „Mam...”.

Czas pracy: 5 min

3. Doceniam innych

Dzieci pozostają w kręgu, prowadzący/-ca prosi uczniów o tym, żeby pomyśleli o swoich kolegach i koleżankach z klasy. Uczniowie mają za zadanie podać 1-2 mocne strony, które widzą u innych osób. Prowadzący/-ca wspiera i zachęca do wyrażania pozytywnych myśli i uczuć w stosunku do innych.

Celem zabawy jest rozwijanie samoświadomości i wymiana pozytywnych odczuć z rówieśnikami. Ważne aspekty tej zabawy są następujące: podane argumenty muszą być prawdziwe oraz dzieci uczą się przyjmować miłe słowa. Prowadzący/-ca powinien zwrócić uwagę na to, w jaki sposób dzieci reagują, czy mówią np. „Dziękuję”, „To miłe z twojej strony”.

Czas pracy: 15 min

4. Mamy mocne strony – razem możemy więcej

Uczniowie otrzymują kartkę (załącznik nr 2), którą muszą samodzielnie uzupełnić. Jeśli uczeń zna odpowiedzi, to wpisuje je od razu, jeśli nie zna – musi zapytać pozostałych uczniów. Po wypełnieniu kart, dzieci dzielą się na forum informacjami.

5. Podsumowanie

Dziś odkrywaliśmy swoje mocne strony, umiejętności i talenty. Wykonajmy na zakończenie zajęć wspólny okrzyk grupy: **„Mam tę moc!”**.

ZAŁĄCZNIK NR 1

POTRAFIĘ:

.....

JESTEM:

.....

MAM:

.....

ZAŁĄCZNIK NR 2

Znajdź kogoś, kto
zawsze chętnie
pomoże.

.....
.....

Znajdź kogoś, kto
lubi czytać książki.

.....
.....

Znajdź kogoś,
kto lubi lody.

.....
.....

Znajdź kogoś, kto
uwielbia matematykę.

.....
.....

Znajdź kogoś, kto
głośno się śmieje.

.....
.....

Znajdź kogoś, kto ma
oczy w takim kolorze
jak twoje.

.....
.....

Znajdź kogoś, kto lubi
budować z klocków.

.....
.....

Znajdź kogoś, kto jest
takiego wzrostu jak ty.

.....
.....

Znajdź kogoś, kto
kocha zwierzęta.

.....
.....

**MAMY MOCNE STRONY
- RAZEM MOŻEMY WIĘCEJ!**

MATERIAŁ PRZYGOTOWANY DLA:

OPRACOWANIE: ZESPÓŁ EDUKACJI FERMENT KOLEKTIV | FILM W SZKOLE

KOREKTA: AGATA SZULC-WOŹNIAK

PROJEKT GRAFICZNY: ZESPÓŁ GRAFICZNY FERMENT KOLEKTIV - MARTA MUSZYŃSKA | IZA DUDZIK

